

ปัญหา

ผมมีข้อข้องใจที่ไม่อาจจะลืมได้คือเรื่องอาจารย์ป่วย อังภากรณ์ คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าทำไมท่านถึงลาออกจากการเป็นครู ทั้ง ๆ ที่ท่านก็พูดอยู่เสมอว่า งานทุกอย่างที่จะให้ท่านเลือกแล้ว ท่านจะเลือกเอาการเป็นครู และท่านยังขอกุศิชีวิตนี้เพื่อการเป็นครู

ผมได้ข่าวว่าท่านกลับจากการสอนหนังสือที่เมืองนอกมาแล้ว แต่ต้องกลับไปเมืองนอกอีกพร้อมกับลาออกจากการเป็นคณบดี ผมอยากทราบเหลือเกินว่าเป็นความจริงหรือไม่อย่างไร จึงทำให้คนดี ๆ อย่างอาจารย์ป่วยไม่อาจจะรับใช้ประเทศชาติได้

ปัญหาที่ผมถาม เป็นเรื่องบุคคลที่มีประวัติที่น่ายกย่องเคารพนับถือ ของบุคคลภายในประเทศ ที่ผมไม่สามารถจะหาคำตอบที่แน่นอนให้ตัวเองได้ จึงเห็นว่าคุณประยูร (สุขเล็ก) เหมาะที่จะให้คำตอบผมได้ดี ความจริงก็อยากจะถามเรื่องราวนี้กับน้อง ๆ ชาวเหลืองแดง แต่ก็มีอีกคนหนึ่งได้ข่าวว่าน้อง ๆ เหลืองแดงเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเหมือนเดิม ก็มีเหลืองซีด ๆ แดงจาง ๆ ซึ่งก็ไม่ใช่ความผิดของเขาเอง เขาอาจจะตอบปัญหาให้ไม่ได้ จึงขอรบกวนคุณ

นายเหลือง แดงบ้านนอก

คุณป๋วย อึ้งภากรณ์ เท่าที่ผมรู้จักเป็นคนพูดจริงทำจริง มีความกตัญญูรู้คุณคน โดยเฉพาะมีความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นอย่างยิ่ง ที่คุณป๋วยเคยพูดไว้ว่า “งานทุกอย่างที่จะให้ท่านเลือกแล้ว ท่านจะขอเลือกเอาการเป็นครู และท่านจะขออุทิศชีวิตนี้เพื่อการเป็นครู” นั้น ผมแน่ใจว่าเป็น “สัจจะวาจา” ของคุณป๋วย ที่ได้ให้สัญญาไว้กับเมืองไทย คนไทย และโดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาไทย

การที่คุณป๋วยยื่นใบลาออก จากการเป็นคณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ และตัดสินใจรับเป็นอาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ต่อ ที่มหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษอีกปีหนึ่งนั้น คุณไม่น่าไ้ถามผมมาเลยว่า เพราะเหตุใด?

ไหน ๆ คุณก็ทำไม่รู้ถามมา ผมก็จะทำไม่รู้ตอบคุณไปว่า . . . ทั้งนั้นทั้งนั้นก็เพราะพายุการเมืองและแรงลม (ปาก) ในบ้านในเมืองเรากำลังพัดหนัก . . . ชักกระหน่ำอย่างไรคุณก็ถกราบ ใครที่รู้หลบเป็นปีกหลีกเป็นหางก็รำแพนหางกระพือปีกบินติดลมปรือไป . . . ไปได้สวย . . .

ส่วนคุณป๋วยก็เลยสอนหนังสือต่อของแกอยู่ที่เมืองอังกฤษต่อ ต่อไป -- เหลือแต่ผมซิดูณ -- ตัวขนาดคนกระจิบแก้ ๆ ยังเจอลมหมุนฟ้าตกทางเข้าให้สองครั้งสองคราบี๊กหักปากแตกแตกยับเยิน จะตายมิตายเหลืออยู่ทุกวันนี้ก็เพราะ เขาชวนผมบินตามลมไปก้นกับเขา ผมไม่บินตามเลย “พัง” นี้ก็กระเสือกกระสนมาเกาะ “ต้นฝรั่ง” อยู่อย่างที่คุณเห็นนี้แหละครับ

ที่คุณพ้อว่าน้องเหลืองแดงของคุณเถียงวันสี่ซัด ๆ จาง ๆ ลงไปนั้น ผมว่าไม่จริง ๆ ๆ ๆ ครับ

รุ่นน้อง ๆ เหลือง - แแดง ของคุณนั้น ผมขอบอกให้ด้วยว่าความปลื้มใจว่า น้องคุณยังรู้จักคุณน น้องคุณทันคน และยังคงลาอยู่ ทั้ง ๆ ที่เหล่าเอย

อาหารเอย อามิสเอย หลังไหลเข้าไปเพื่อชุบย้อมจิตใจเขาอยู่ตลอดเวลา . . .

ที่ผมพูดว่าน้องคุณยังรู้จักคุณ และทันคนนั้นผมมีหลักฐานยืนยันได้ - นั่น
ไงล่ะ

ผลของคะแนนเลือกตั้งคณะบดีคณะเศรษฐศาสตร์ ม.ธ.ก. ที่เลือกตั้งกันเมื่อ
ไม่นานมานี้ไง . . . คะแนนใครนำมาเป็นที่หนึ่ง และคะแนนของใครนำมา
เป็นที่สอง นอกนั้นก็ทั้งกันไม่เห็นหลัง ไปเลยที่เดียวละ . . .

นี่เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่ารุ่นน้อง ๆ ชาวเหลือง แดงของคุณ ยังทันคน ยังรู้
จักคุณ และรู้จักคุณเล่ห์เหลี่ยมคน อยู่เห็นไหมล่ะครับ . . . แล้วคุณไปว่าแก ว่า
เหลืองแดง สีซีตจางไปแล้วได้อย่างไร ?

“ศุขเล็ก”

ตีพิมพ์ใน

ไทยรัฐ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕